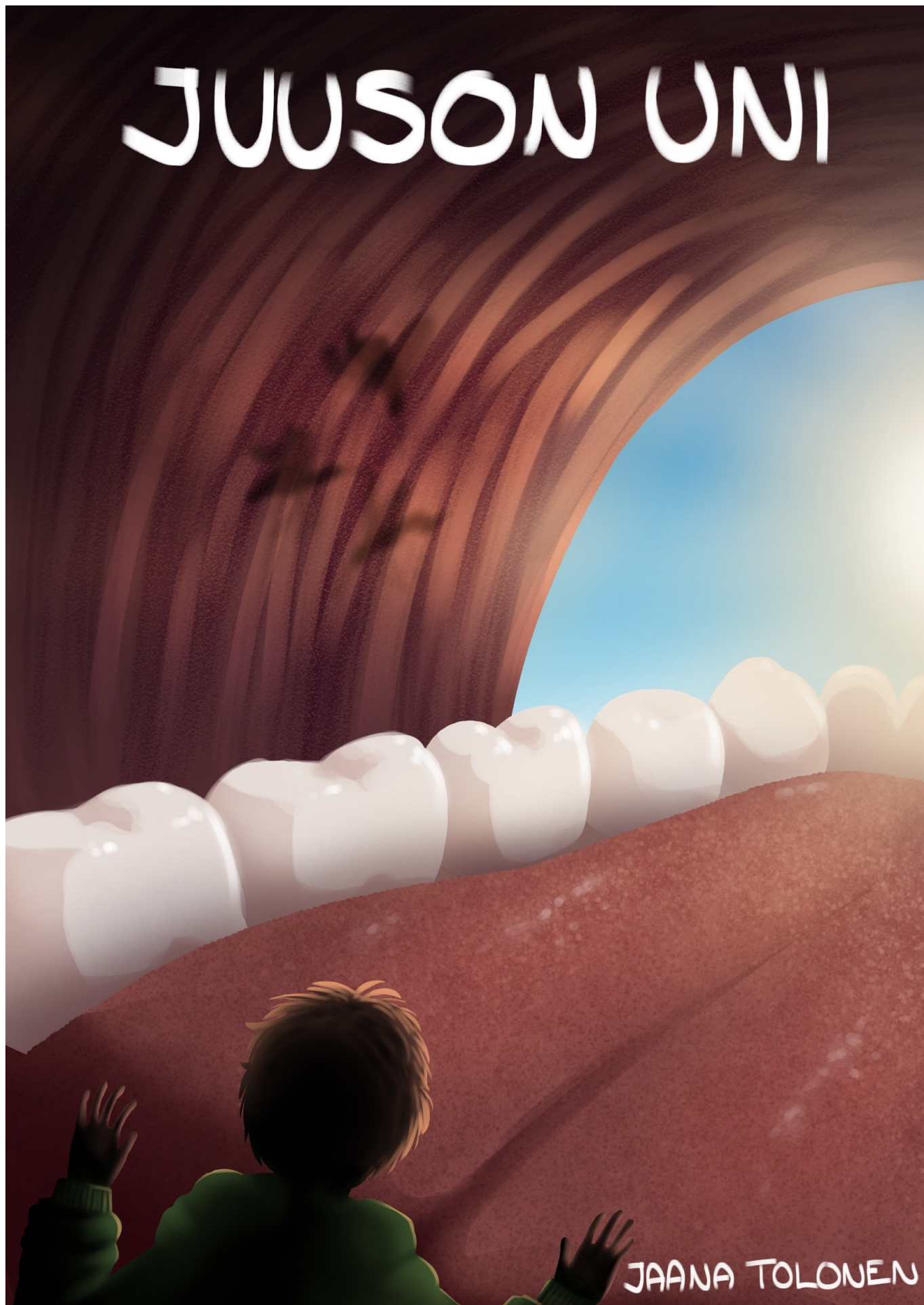

JUUSON UNI

JAANA TOLONEN

Juuson uni

Teksti © 2018 Jaana Tolonen

Kansi ja kuvat © 2018 Veera ja Noora Parviainen

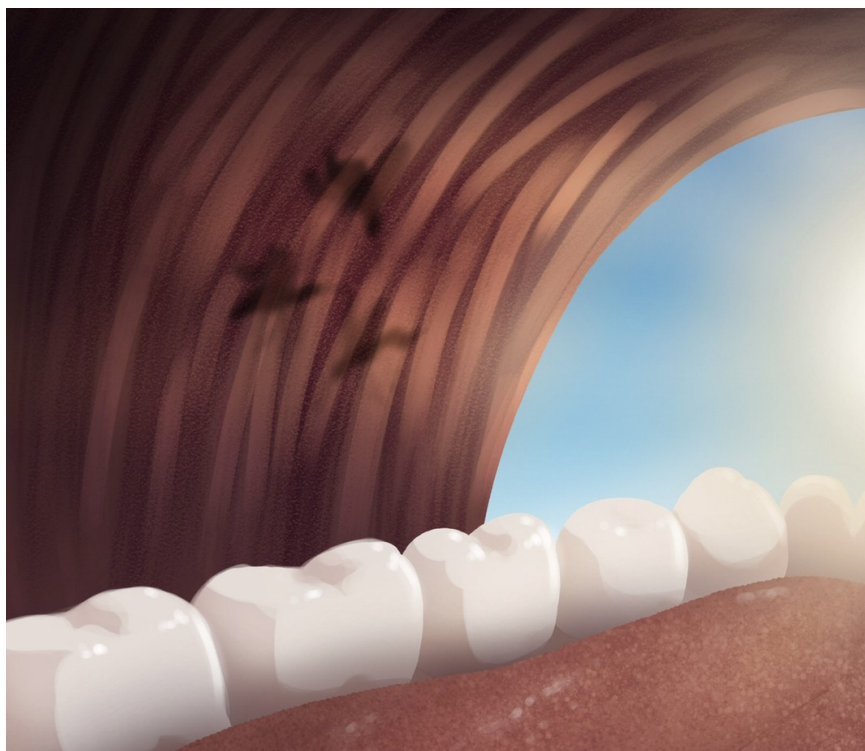
Seitsemänvuotias Juuso Puro nukkuu levottomasti. On keskiyö ja hän pyörii vuoteellaan puolelta toiselle säpsähdellen. Hän näkee painajaisunta. Otsa on aivan hiestä märkänä. Sydän pomppii nopeasti ja hengitys on tiheää.

Unensa alussa Juuso seisoo avaran luolan keskellä. Jalkojensa alla hänellä on punainen ja pehmeä matto. Se kattaa koko suuren luolan lattian. Juuso horjahtelee ja huomaa tasapainoilevansa itsestään liikkuvan maton päällä.

Kaukana punaisen maton reunamilla hänelle häämöttää hevosenkengän muotoinen valkoinen vuoristo. Niiden takana on kirkas ja pilvetön taivas.

Ensin tarkkaavainen Juuso katselee ja kuuntelee luolaa hiljaa. Sitten hän varovaisesti huhuilee ja kuulee kuinka siellä kaikuu. Hän kuulee oma huhuilunsa. Juuso ilahtuu ja uskaltaa äännellä lisää. Hän suhisee, sorauttaa ja kiekauttaa mitä ihmeellisimpiä äänensävyjä. Hänestä se on niin hauskaa, että lopussa hän nauraa ja kikattaa aivan kippurassa.

Ykskaks seinille ilmestyy liikkuvia aaltomaisia varjoja. Juuson sydän lyö jännityksestä hieman kovempaa. Varjoista hän ymmärtää, että jokin on tulossa. Varjot peilautuvat seinämille vuorten takaa taivaalta.

Juuson korviin kantautuu räähkämäistä ja ilkeälle kuulostavaa kovaa puheensorinaa. Varjot liikkuvat suurella nopeudella. Juuson silmät laajenevat, kun hän seuraa katseellaan puolelta toiselle piirtyviä varjoja.

Näkymättömän tultua lähemmäksi ääri viivat terävöityvät. Silloin Juuso hoksaakin varjojen kuuluvan itikoille. Niiden ininä kaikuu luolan seinämiltä tuskastuttavan piinaavasti.

Itikoiden kyydissä matkustavat Juuson mielestä maailman iljettävimmät ötökät nimeltään Geonogit. Tutummalla nimellä näitä räähkäläisiä kutsutaan hammaspeikoiksi.

Ensin Juuso ihmettelee, miksi ihmeessä hammaspeikot tulevat luolaan. Mitä tekemistä heillä siellä on? Sillä samalla sekunnilla hän hoksaa valkoisen vuorijonon olevan lapsen maitohammasrivistö. Tietysti itikat kuskaavat peikkoja hampaiden luokse. Peikoilla on hampaiden ryöstely mielessään. Juuso lähtee juoksemaan kohti vuoria, eli siis hampaita.

Juuso koettaa juosta eteenpäin, mutta hänen jalkansa uppoavat pehmeään mattoon. Ihmeellisesti liikkuva matto muuttuukin ihmislapsen kieleksi. Vauhti hidastuu entisestään tuskastuttavan matelevaksi. Sinnikkäästi hän kuitenkin etenee, varmana päättäen pelastaa hampaat.

Juusolla on selässään Kaarina Kaarnakuoriaiselta saatu panssarikuorikilpi. Alkujaan se ei ollut mukana, mutta unen edetessä kilpi vain tupsahti mukaan. Tietysti se tuo kulkuun omat haasteensa, koska se on painava ja hidastaa matkaa.

Jalat uppoavat kuin vetiseen suohon, taakka painaa ja hätä on suuri päästä nopeasti eteenpäin. Viimein Juuso kuitenkin selviää hiukan lähemmäksi hampaita.

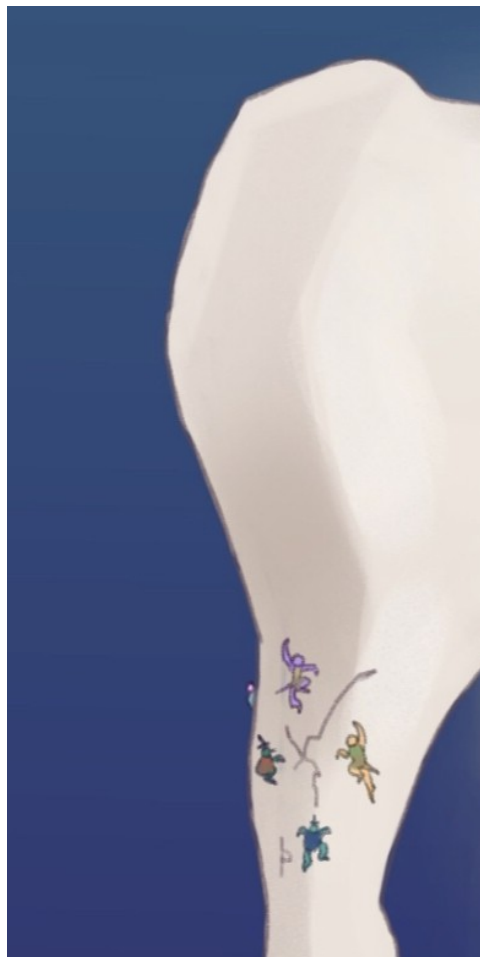
Juuso näkee kuinka hammaspeikot ovat päässyt kiipeilemään yhden hampaan pinnalle. He rikkovat hammasta yhteistuumin.

Yksi tökkii kovilla kynsillään säröjä, toinen kuuntelee stetoskoopillaan etsien hampaan heikkoa kohtaa ja kolmas peikko sylkeä töpeksii sen minkä ehtii.

Ilmassa lentelevien itikoiden selästä muutkin Geonogit räkivät sylkeä hampaiden pinnoille. Sylki on niin syövyttävää, että se tekee helposti savuavia reikiä.

Peikot sylkevät myös Juusoa kohti. Kuori kilpenään hän ehtii juuri ja juuri torjumaan ne.

Juuso huohottaa hengästyneenä, hiki valuu pitkin hänen kasvojaan. Nyt ei ole aikaa pysähtyä. Samalla kun hän juoksee, niin hän pyyhkii kuoren pintaa puhdistukseksi sitä. Se, mikä häneltä vielä puuttuu, on auringonvalo.

Viimein Juuso pääsee lähelle hampaita ja aurinkokin pilkistää sopivasti suupielen kulmasta. Juuso nappaa kuoren pinnalle auringonvaloa ja peilaa valonsäteet kohti peikkoja. Tämä häikäisytekniikka tepsii aina. Hammaspeikot pakenevat kirkkaudesta sokaistuen ja jättävät hampaat rauhaan.

Juuso siirtyy rivistöllä eteenpäin ja huomaa lisää peikkoja etuhampaiden luona. Peikot heiluttelevat irtoamassa olevaa maitohammasta. Juuson pelastusoperaatio olisi turha, jos peikot veisivät nyt tuon kokonaisen hampaan. Se ei saa joutua väärin käsiin Geonogeille. Irronnut maitohammas kuuluu Ferryyetojen eli hammaskeijujen hellään huomaan. Juuso saa päättäväisyydellään lisää voimaa pelastusoperaatioon.

Juuso ryömii kontallaan upottavaa kieltä pitkin peikkojen lähelle. Hän kaappaa uudelleen auringonvaloa kilven puhtaalle pinnalle ja ryhtyy töihin. Juuso tähtää tarkasti hammaspeikkoja kohti ja yksi kerrallaan ne putoavat hampaan pinnalta pois. Juuso iloitsee, kun kaikki Geonogit itikoineen ovat viimein lähteneet.

Ferryetat saapuvat lentäen paikalle. He ovat tulleet noutamaan irronnutta maitohammasta. He kiittävät Juusoä suuresta urotyöstä. Nyt he saavat ehjän ja upean maitohampaan vietäväksi simpukalle. Jatkojalostuksessa siitä kasvatetaan aito helmi.

Aamulla Juuso herää unesta. Hän muistaa yön kaikki tapahtumat. Juuso on iloinen, sillä hänen unensa päättyi onnellisesti.

Kaikuäänestä innostuneena Juuso päättää, että tänään hän voisi pyöräillä käymään tutussa kallioluolassa. Siellä hän saisi taas hekottaa, hihittää ja hahattaa. Koska oman kaikuäänän kuuleminen ilahduttaa häntä joka ikinen kerta.